

Amèrica

**Sabina Berman,
de Mèxic**

Escriptora i periodista

Podem imaginar

La tribu caça ocells llançant petites pedres, quan l'enorme mamut irromp i RUGEIX - i al mateix temps un petit humà RUGEIX com el mamut. Després, tots corren ...

Aquest rugit de mamut proferit per una dona humana -vull imaginar-la dona-- és l'inici del que ens fa l'espècie que som. L'espècie capaç d'imitar el que no som. L'espècie capaç de representar l'Altre.

Saltem 10 anys, o 100, o mil. La tribu ha après a imitar altres éssers i representa al fons de la cova, a la llum tremolosa de la foguera, la cacera d'aquell matí. Quatre homes són el mamut, tres dones són el riu, homes i dones són ocells, arbres, núvols. Així, la tribu captura el passat amb el seu do per al teatre. Més sorprenent: així la tribu inventa possibles futurs: assaja possibles formes de vèncer l'enemic de la tribu, el mamut.

Els rugits, els xiulets, els murmuris -les onomatopeies d'aquest primer teatre -es tornaran llenguatge verbal. El llenguatge parlat es tornarà llenguatge escrit. Per un altre rumb, el teatre es tornarà ritual i després cinema. I en la llavor de cadascuna d'aquestes formes seguirà estant el teatre. La forma més senzilla de representar. La forma viva de representar. El teatre, que com més senzill més íntimament ens connecta a la capacitat humana més sorprenent, la de representar l'Altre.

Avui celebrem en tots els teatres del món aquesta gloriosa capacitat humana de fer teatre. De representar, i així capturar el nostre passat per entendre'l -o d'inventar possibles futurs per a la tribu, per ser més lliures i més feliços.

Parlo per descomptat de les obres de teatre que realment importen i transcendeixen l'entreteniment. Aquestes obres de teatre que importen, avui es proposen el mateix que les més antigues: vèncer els enemics contemporanis de la felicitat de la tribu, gràcies a la capacitat de representar.

Quins són els mamuts a vèncer avui al teatre de la tribu?

Jo dic que el mamut més gran és l'alienació dels cors humans. La nostra pèrdua de la capacitat de sentir amb els Altres: de sentir compassió. I la nostra incapacitat de sentir amb l'Altre no humà: la Natura.

MISSATGE INTERNACIONAL DEL DIA MUNDIAL DEL TEATRE 2018

Quina paradoxa. Avui, a la riba final de l'Humanisme -de l'era de l'Antropocè- de l'era en què l'humà és la força natural que més ha canviat i canvia el planeta- la missió del teatre és inversa a la que va reunir la tribu originalment per fer teatre al fons de la cova: avui hem de rescatar la nostra connexió amb la natura.

Més que la literatura, més que el cinema, el teatre -que exigeix la presència d'uns éssers humans davant altres éssers humans-- és meravellosament apte per a la tasca de salvar-nos de tornar-nos algoritmes. Pures abstraccions.

Traiem-li al teatre tot el superflu. Despullem-lo. Perquè mentre més senzill és el teatre, més apte és per recordar-nos l'única cosa innegable: som mentre som en el temps, som mentre som carn i ossos i un cor bategant en els nostres pits. Som aquí i ara solament.

Visca el teatre. L'art més antic. L'art més present. L'art més sorprenent. Visca el teatre.